

Sygn. akt VII U 1622/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant p.o. prot. Ludomir Bień

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 26 sierpnia 2015 roku numer (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. K. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1622/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od decyzji wniósł M. K. domagając się zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych od dnia 2 sierpnia 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku malarza-lakiernika. W odwołaniu wnioskodawca szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko (odwołanie k. 2).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, iż świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych nie zawiera pieczętki osoby, która je wystawiła. Ponadto w świadectwie nie powołano wykazu, działu i pozycji Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (odpowiedz na odwołanie k.6).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. K. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu (...) roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w B. na podstawie umowy o naukę zawodu jako uczeń – malarz-lakiernik. Po ukończeniu nauki od (...) roku wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku malarza konstrukcji stalowych i pracę wykonywał do dnia 31 stycznia 1993 roku, zaś od 1 lutego

został przeniesiony na stanowisko dozorca. Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się remontem koparek, pogłębiarek i remontem jazów. Jazy to części zamykające zapory. Wnioskodawca jako malarz- lakiernik malował kabiny koparek oraz jazów, które w Przedsiębiorstwie remontowano. Lakierowanie odbywało się na hali. Równocześnie malowało kabiny 4 pracowników. Lakierowano przy zakrytej tetrze twarzy przy użyciu pistoletu natryskowego. Wnioskodawca otrzymywał ubranie robocze i rękawice. W związku z wykonywanymi czynnościami zakład pracy dostarczał mu zupeł i mleko a także wypłacał dodatek szkodliwy. Malarze w związku z warunkami pracy mieli skrócony czas pracy do 7 godzin. (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.24 i 29 zeznania świadka E. K. k. 28, akta osobowe – k. 15).).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia wystawione przez pracodawcę były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchany w sprawie świadek to osoba obca dla wnioskodawcy. pracował razem z wnioskodawcą na stanowisku lakiernika. Zeznawał logicznie, spontanicznie i szczerze. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie spornego okresu zatrudnienia. Świadek jednoznacznie wskazał, że wnioskodawca zajmował się malowaniem sprzętu remontowanego w zatrudniającym go zakładzie pracy. Pracodawca dla tego rodzaju pracy w angażach wskazywał stanowiska malarza konstrukcji stalowych, malarza lakiernika.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wskazaną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A , dziale XIV poz.17 lakierowanie ręczne nie zhermetyzowane. Pracę wykonywał w okresie od dnia 25 czerwca 1973 roku do 31 stycznia 1993 roku.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał

prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze dużo ponad 15 lat. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić M. K. prawo do emerytury od dnia (...)roku tj. od ukończenia 60 lat.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.